

her i landet i længere tid end de 3 måneder, der er den normale længde for et visums gyldighedsperiode.

Endelig kan der også i efterforskningsøjemed under en langvarig optrævelse af en sag meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, sådan at den udenlandske kvinde kan opholde sig her i landet, indtil hendes medvirken under straffesagens behandling ikke længere er nødvendig.

Men det betyder ikke, at kvinder ikke har mulighed for at blive beskyttet mod forfølgelse i hjemlandet. Det har de. De generelle regler for asyl gælder også, og der er også mulighed for at få opholdstilladelse af særlige grunde. Der er jo efter den gældende udlændingelov allerede forskellige muligheder for at meddele opholdstilladelse i helt særlige tilfælde ved siden af den opholdstilladelse, som har med kvindens vidneafgivelse at gøre.

Hvis en udenlandsk kvinde frygter at blive forfulgt af bagmænd i sit hjemland, fordi hun er brudt ud af prostitution og har vidnet mod sine bagmænd her i landet, er der mulighed for, at hun kan opnå asyl.

Udlændingemyndighederne vil i sådanne sager som i andre asylsager vurdere, om den pågældende kvinde inden udrejsen var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller om den pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet eller oprindelseslandet vil være i risiko for at blive forfulgt.

I praksis kender vi i hvert fald et eksempel på, at en kvinde, der var blevet lokket til Danmark og presset til prostitution, og som siden vidnede mod de ansvarlige bagmænd, fik asyl i Flygtningesnævnet. Det fremgår af Flygtningesnævnets beslutning i den pågældende sag, at Flygtningesnævnet fandt, at ansøgeren efter straffedomme mod bagmændene her i landet nærede en velbegrunnet frygt for repressalier i sit hjemland.

Hvis man ser hen til baggrundsoplysninger om forholdet i hjemlandet, fandt nævnet ikke med den fornødne sikkerhed at kunne lægge til grund, at hun kunne opnå de hjemlige myndigheds beskyttelse.

Der er derudover i udlændingeloven taget højde for, at der også udover asylsituationen kan være nogle ganske særlige situationer, hvor der skal gives opholdstilladelse af humanitære årsager. De bestemmelser gælder generelt, og jeg mener ikke, det vil være velbegrunnet, hvis de kvinder, vi her taler om, stilles anderledes og

bedre end de mange andre, der ønsker opholdstilladelse her i landet, og som også kan være i en vanskelig situation.

Med hensyn til det punkt i beslutningsforslag nr. B. 112, der handler om at yde hjælp til rehabilitering under kvinders ophold her i landet, vil jeg gerne, selv om det er justitsministerens område, henvise til, at der ved en lovændring fra maj 1997 om styrkelse af retsstillingen for ofre for forbrydelser er taget en række initiativer af betydning for vidner, der samtidig er ofre.

Det drejer sig bl.a. om etablering af et landsdækkende net af offerrådgivning, psykologhjælp og også andre foranstaltninger. Desuden er der på grundlag af en rapport fra 1998 fra en arbejdsgruppe under Justitsministeriet om vidnebeskyttelse foretaget en række ændringer af retsplejeloven med virkning fra 1. juli 2000.

Formålet med lovændringen og med de administrative foranstaltninger, der efterfølgende er taget initiativ til, er at give vidner en sådan beskyttelse og tryghed af frygt for repressalier fra den tiltalte eller andre, at de ikke afholder vidnet fra at afgive forklaring i retten.

Regeringen har altså i de senere år sat en række foranstaltninger i værk, både når det drejer sig om lovgivning og administrative ændringer, for at forbedre indsatsen over for ofre for forbrydelser og for at forbedre ofrenes situation. Disse forbedringer vil også kunne komme de kvinder, vi her taler om, til gavn.

Jeg kan helt tilslutte mig justitsministerens oplysninger om, at der er en tværministeriel arbejdsgruppe, som Indenrigsministeriet også er med i, der drejer sig om vold mod kvinder og handel med mennesker. Den blev nedsat i forlængelse af et samråd i Retsudvalget i april 2000, og den består af alle berørte ministerområder under ledelse af min kollega, ligestillingsministeren, og den beskæftiger sig netop i dette halve år med spørgsmålet om indsatsen mod menneskehandel med henblik på at sikre en bedre erfaringsudveksling og koordinering af tværgående initiativer mellem ministerierne.

Det er også hensigten, at arbejdsgruppen skal drøfte positive erfaringer fra udlandet, og særligt sagkyndige inviteres til at belyse forskellige problemområder og modeller for løsninger.

Jeg synes, man må sige, at vi arbejder meget alvorligt med den her problemstilling i regeringen, og at vi hele tiden er opmærksomme på, hvordan vi kan gøre en stærkere indsats, og med den begrundelse indstiller jeg forslagene til forkastelse.